

Sygn. akt III AUa 94/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	Urszula Iwanowska Romana Mrotek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 marca 2021 r. w S.

sprawy K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o wypłatę świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt IV U 728/20

1. oddala apelację,
2. odstępuje od obciążenia ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

Romana Mrotek	Jolanta Hawryszko	Urszula Iwanowska
---------------	-------------------	-------------------

Sygn. akt III AUa 94/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 28 lipca 2020 r. przyznał ubezpieczonemu K. J. prawo do emerytury od 1 marca 2020r., wysokość świadczenia wyniosła 1.864,11 zł, a wypłatę zawieszono, bowiem ubezpieczony pobiera już emeryturę z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W..

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Wniósł o zmianę decyzji i podjęcie wypłaty zawieszonych świadczenia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem 18 grudnia 2020 r. oddalił odwołanie i zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu 180 zł zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że K. J., ur. (...), od 28.10.1973 do 13.10.1975 pełnił zasadniczą służbę wojską, od 15.07.1981 do 30.04.1998 pełnił służbę w jednostkach ochrony przeciwpożarowej Państwowej Straży Pożarnej.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA decyzją z 15.06.1998 przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury policyjnej oraz prawo do renty inwalidzkiej (III grupa inwalidów). Do wysługi emerytalnej uwzględniono okresy służby od 28.10.1973 do 13.10.1975 oraz od 15.07.1981 do 30.04.1998, łącznie 18 lat, 9 miesięcy i 2 dni. Uwzględniono również następujące okresy składkowe: - od 11.09.1972 do 26.10.1973 w (...)w S.; - od 1.11.1975 do 31.12.1975 w (...) w D.; - od 1.01.1976 do 14.07.1981 w(...) Zakładzie (...) w K.; łącznie 6 lat i 10 miesięcy. Uwzględnione okresy spowodowały wzrost podstawy wymiaru o 2,6% (3 lata) i o 1,3% podstawy wymiaru (3 lata i 10 miesięcy). Emerytura policyjna wynosiła łącznie 62,54% podstawy wymiaru. Renta inwalidzka wyniosła 40% podstawy wymiaru. Emeryturę podwyższono o 15% z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, zwiększenie nie przekraczało jednak 80% podstawy wymiaru. Również okresy zatrudnienia przed służbą (cywilne) miały wpływ na procentowy wymiar podstawy emerytury policyjnej K. J..

Ubezpieczony w okresie od 1.09.1998 do 31.05.2018 zatrudniony był w (...)

Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania i wyjaśnił, że podstawą do odmowy podjęcia wypłaty emerytury przyznanej z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych był przepis z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 95 ust. 1 ww. ustawy, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Natomiast art. 95 ust. 2 ustawy, stanowi, że przepis art. 95 ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96 ustawy, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W myśl art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji oraz ich rodzin, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Wybór świadczenia przewidzianego w odrębnych przepisach nie pozbawia osoby uprawnionej innych świadczeń i uprawnień przysługujących emerytom i rencistom policyjnym.

W ocenie Sądu Okręgowego, co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym funkcjonariuszom służb mundurowych można ustalić prawo do emerytury powszechnej, pod warunkiem jednak niezaliczenia składkowych okresów ubezpieczenia cywilnego do obliczenia emerytury mundurowej. Możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i emerytury mundurowej jest możliwa tylko wówczas, gdy okresy ubezpieczenia powszechnego i służby mundurowej, w

oparciu o jaką ustalono usługę mundurową, nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich, ale z osobna jest samodzielnie wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie. Nie jest przy tym możliwe zaliczenie okresów ubezpieczenia w okresach pełnienia służby i równoległego podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Są to bowiem te same okresy w znaczeniu czasowym. Nie mogą one więc być sumowane, gdyż ten sam okres został zaliczony do ustalenia i obliczenia emerytury mundurowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3.02.2010, II UK 174/09; wyrok Sądu Najwyższego z 6.01.2009, I UK 178/08).

Szczegółowo do omawianej kwestii odniósł się również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 4.10.2013, III AUa 114/13, wskazując że przepisami ustawy z 23 lipca 2003 o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166, poz. 1609) wprowadzono z dniem 1.10.2003r. zasadę, zgodnie z którą osobie, która ma ustalone prawo do emerytury mundurowej z uwzględnionymi okresami zarówno zawodowej służby, jak i okresami podlegania ubezpieczeniu społecznemu (okresami składkowymi i nie składkowymi) nie przysługuje prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z tym do tej grupy świadczeniobiorców nie stosuje się generalnej zasady polskiego systemu emerytalnego, zgodnie z którą (art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Nowelizacja oznacza, że osoba pobierająca emeryturę mundurową, jeżeli spełnia ogólne warunki do uzyskania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to znaczy posiada, w przypadku mężczyzny, co najmniej 25-letni okres składkowy i osiągnęła 65 lat, będzie mogła wystąpić o przyznanie emerytury z FUS. W razie przyznania tej emerytury, wypłata emerytury mundurowej zostanie wstrzymana. W ten sposób również do tej grupy świadczeniobiorców stosowana będzie ogólna zasada, zgodnie z którą w razie zbiegu uprawnień do dwóch świadczeń, zainteresowanemu przysługuje prawo wyboru świadczenia. Sąd Apelacyjny w Gdańsku powołał się na również na treść wyroku Sądu Najwyższego z 4.04.2012, I UK 390/11, w którym wskazano, że zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego (art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej) stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Natomiast Sąd Apelacyjny w Szczecinie w orzeczeniu z 23.04.2020, III AUa 626/19 wyraził stanowisko, że prawo do otrzymywania wyłącznie jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego jest trwale usankcjonowane. Stwierdził, że zarówno art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i analogiczny art. 7 ustawy z 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym wojskowych wskazują, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z FUS nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia, i odwrotnie. Sąd Apelacyjny zwrócił dodatkowo uwagę na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że z zasady świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują ubezpieczonym - w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czyli wszystkim ubezpieczonym spełniającym ustawowe warunki, bez wyjątku. Z treści art. 2 ust. 2 wynika natomiast, że świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom ale tylko wtedy, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób.

Z kolei w wyroku z 24.01.2019, I UK 426/17 Sąd Najwyższy wskazał, że o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej (art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz.U. z 2018r. poz. 1076). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, iż uznaje za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu

emerytalnego. Przy czym ten „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75 %. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

Niewątpliwie zasada nie kumulacji, tj. wypłacania tylko jednego świadczenia stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Regułą jest zatem, że zbieg prawa do kilku świadczeń określonych w ustawie rodzi dla organu rentowego obowiązek wypłaty tylko jednego (wyższego) świadczenia, z zastrzeżeniem że zainteresowanemu przysługuje prawo wyboru wypłaty świadczenia.

W art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyróżniono przypadek wyjątkowy, zachodzący w sytuacji obliczenia emerytury wojskowej lub policyjnej według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Zastosowanie wykładni gramatycznej prowadzi do wniosku, że w powyższej sytuacji wyłączono zasadę niekumulacji świadczeń. Zbieg obu świadczeń, tj. emerytury powszechnej i emerytury mundurowej, jest zatem możliwy w odniesieniu do żołnierzy i funkcjonariuszy, którzy wstąpili do służby po 1 stycznia 1999. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego (przykładowo cytowany wyrok z 24.01.2019, I UK 426/17) wynika, że o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury funkcjonariuszy służb mundurowych przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia funkcjonariusza do służby. Sąd Okręgowy podziela, co do zasady, powyższe stanowisko, z tym jednak zastrzeżeniem, że z uwagi na rozdzielenie systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego funkcjonariuszy służb mundurowych, nie może istnieć element zbieżny, łączący oba świadczenia i ten element zbieżny nie może odnosić się do przedmiotu świadczenia. Inaczej rzecz ujmując prawo do emerytury policyjnej powinno być ustalone wyłącznie na podstawie okresów służby, natomiast prawo do emerytury powszechnej wyłącznie na podstawie innych okresów ubezpieczenia.

Sąd Okręgowy, odnosząc powyższe do sytuacji w niniejszej sprawie stwierdził, że ubezpieczony byłby uprawniony do pobierania emerytury w systemie powszechnym (aktualnie zawieszony) obok emerytury policyjnej tylko wtedy, gdyby nie było możliwości uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej jego stażu ubezpieczeniowego w systemie powszechnym (stażu cywilnego). W rozpoznawanej sprawie doliczenie okresów zatrudnienia cywilnego, tj. 11.09.1972 / 26.10.1973, 1.11-31.12.1975 i 1.01.1976 / 14.07.1981 miało wpływ na procentowy wymiar mundurowego świadczenia emerytalnego (łącznie 62,54% podstawy wymiaru). Przy ustaleniu prawa do emerytury, okresy cywilne zostały uwzględnione do wysokości świadczenia i spowodowały wzrost podstawy wymiaru odpowiednio o 2,6% - 3 lata i o 1,3% - 3 lata i 10 miesięcy. Ubezpieczony miał więc możliwość uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej okresów cywilnych i z niej skorzystał. Świadczenie emerytalne zostało dodatkowo podwyższone o 15% tytułem renty inwalidzkiej pozostającej w związku ze służbą; zwiększenie nie przekraczało 80% podstawy wymiaru.

Apelację od wyroku złożył ubezpieczony.

Zarzut apelacji obejmował naruszenie prawa materialnego, art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez niewłaściwe zastosowanie. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę zaskarżonej decyzji, w ten sposób że prawo do wypłaty emerytury ustalonej decyzją z 28 lipca 2020 nie jest zawieszony.

W uzasadnieniu apelujący wskazał że nie zgadza się z zaskarżonym wyrokiem, ponieważ po zakończeniu pracy dla straży pożarnej, ubezpieczony w okresie od 1.09.1998 do 31.05.2018 był zatrudniony w (...) Zaznaczył, że doliczenie

składek cywilnych do emerytury mundurowej nie może zwiększyć podstawy wymiaru tej emerytury ponad 75%, zaś w jego przypadku zastosowanie miało podważenie podstawy wymiaru o 15% ze względu na inwalidztwo, pozostające w związku ze służbą. Podkreślił, że przy ustalaniu kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów składkowych pracy cywilnej, które miały miejsce przed rozpoczęciem służby w straży pożarnej, a w rezultacie wysokość emerytury ustalona decyzją 28 lipca 2020 wynikała wyłącznie z tytułu okresów składkowych, które nie zostały wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości emerytury mundurowej. W przekonaniu ubezpieczonego, jest traktowany w sposób gorszy niż osoby nie pracujące w służbach mundurowych, bowiem niemal 20 lat jego pracy cywilnej, odprowadzanie w tym czasie składek emerytalnych oraz faktyczne wypracowanie emerytury wysokości 1864,11 zł, pozostaje bez wpływu na uzyskaną ostatecznie emeryturę. W przekonaniu ubezpieczonego, należało ocenić jaki był wpływ względem odrębnie wypracowanej emerytury cywilnej z tytułu składek odprowadzonych już po nabyciu prawa do emerytury mundurowej.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja jest niezasadna.

Stan faktyczny sprawy nie budził żadnych wątpliwości i jako taki w całości został uwzględniony przez Sąd drugiej instancji jako podstawa oceny prawnej. Zarzut apelacji dotyczył natomiast naruszenia prawa materialnego, art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez niewłaściwe zastosowanie, w tym błędną interpretację.

Sąd Apelacyjny rozważył, że w sprawie spór sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy organ na podstawie art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawidłowo odmówił podjęcia wypłaty emerytury wojskowej w związku z pobieraniem świadczenia z powszechnego systemu emerytalnego, a to wobec zbiegu prawa do świadczeń. Przy tym bezspornie ubezpieczony nabył prawo do dwóch świadczeń niezależnych od siebie, tzn. okresy ubezpieczenia i służby nie zązębiały się i nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich z osobna był wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie, a przy tym kapitał początkowy ubezpieczonego został obliczony tylko z czterech miesięcy roku 1998, kiedy to ubezpieczony podjął zatrudnienie cywilne jako emeryt mundurowy.

Niezaprzeczalnie zagadnienie związane ze zbiegiem prawa do świadczeń z ubezpieczenia powszechnego i zaopatrzenia wojskowego jest uregulowane w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W tym kontekście istotny jest też przepis art. 2, w szczególności ustęp 2. ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyznaczający zakres podmiotowy ustawy:

1. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:

1) ubezpieczonym - w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;

2) członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie **przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom** Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej **, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo** do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Analizowana kwestia, dotycząca zbiegu prawa do świadczeń z ubezpieczenia powszechnego i zaopatrzenia wojskowego była przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Jednoznaczne stanowisko w omawianej kwestii wyraził m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 8.05.2012 r., II UK 237/11 (OSNP 2013, nr 7-8, poz. 91), w którym wprost wskazał,

że zasada pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego), w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń - art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, jest oczywista i dotyczy również zbiegu prawa do emerytury lub renty, określonych w tej ustawie, z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Także w wyroku z 24.05.2012 r., II UK 261/11 (LEX nr 1227967) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że ubezpieczony uprawniony do świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pobierający to świadczenie nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia i prawo to zostało mu przyznane. Analogicznie w wyroku z 4.12.2013 r., II UK 223/13 Sąd Najwyższy argumentował, iż prawo do otrzymywania jednego świadczenia wynika wprost z przepisów. Przy tym wszystkim, Sąd Apelacyjny zauważa, że zasada prawa do pobierania tylko jednego świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego nie jest nowa i została do ustawy o emeryturach i rentach z FUS przejęta z ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) - art. 69.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie uznał, co jest zgodne z dotychczasową linią orzeczniczą, której Sąd Najwyższy nie zmienił, że zarówno art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jak i analogiczny art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wskazują, że ubezpieczony, uprawniony do emerytury z FUS, nie może jednocześnie pobierać emerytury mundurowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia. Słusznie przy tym wskazał organ, że w art. 95 ust. 1. ustawy emerytalnej ustanowiona została, podstawowa w prawie ubezpieczeń społecznych zasada wypłaty jednego świadczenia, bez względu na ilość świadczeń, do których uprawniony jest beneficjent systemu. Należy zgodzić się z organem, że zasada ta jest wynikiem zasady solidarności ryzyka, stanowiącej istotę prawa ubezpieczeń społecznych. Zasada dotyczy również zbiegu prawa do emerytury/renty/zabezpieczenia społecznego prawem do emerytury wojskowej lub policyjnej, jakkolwiek z wyłączeniem określonych przypadków, m.in. kiedy emerytura policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15 a lub art. 15 d lub art. 18 ustawy z 18 lutego 1994 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy powołany w tym przepisie art. 15 a ustawy z 18 lutego 1994 r. dotyczy ustalania wysokości emerytury dla funkcjonariusza, który został przyjęty do służby zawodowej po dniu 1 stycznia 1999. Z tych też względów przepis ten nie ma zastosowania do obliczenia emerytury mundurowej dla funkcjonariusza który został powołany do służby przed 1 stycznia 1999, a tym samym nie stanowi wyjątku o którym mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Należy przyznać rację organowi, że przepisy prawa Ubezpieczeń Społecznych są bezwzględnie obowiązujące i wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ustawy emerytalnej, brak podstaw do zastosowania interpretacji słusnościowej, prowadzonej w interesie ubezpieczonych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przyjęcie że prawo do pobierania dwóch emerytur, to jest emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i emerytury mundurowej, przysługuje również funkcjonariuszowi, który został przyjęty do służby przed 1 stycznia 1999 i którego emerytura mundurowa została obliczona bez uwzględnienia cywilnego stażu emerytalnego, jest sprzeczne z art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, jak również z analogicznym art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, które to przepisy jednoznacznie definiują, kiedy emeryt mundurowy może pobierać dwa świadczenia z odrębnych systemów ubezpieczeń. Dotychczasowe przepisy - w przypadku zbiegu uprawnień do świadczenia mundurowego ze świadczeniami z Ubezpieczeń Społecznych - bazują na zasadzie pobierania jednego świadczenia. Jakkolwiek budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego rozumienie prawne instytucji zbiegu świadczeń, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz w uzasadnieniu do sprawy III AUa 626/12, to ostatecznie, zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem, uznał że funkcjonariuszowi straży pożarnej, który został przyjęty do służby przed 1 stycznia 1999, przysługuje tylko jedno świadczenie, wyższe lub wybrane przez zainteresowanego emeryta, i to niezależnie czy do obliczenia przysługującej emerytury mundurowej został uwzględniony staż cywilny, czy też nie.

W posumowaniu, wymaga wskazania, że system ubezpieczeń społecznych nie jest systemem ekwiwalentnym i nie zawsze można oczekiwać, że środki wniesione do systemu zostaną nam zrekompensowane w formie świadczenia, czy też innej. System ten został skonstruowany w oparciu o zasadę solidarności społecznej i jako taki z definicji zakłada, że niektóre środki wpłacane przez uczestników systemu, będą konsumowane przez innych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.